

Ve stínu se třpytili tmavě šedí štíři. Stáli tam tiše a nehybně, jako by hlídali své malé království.

A mezi nimi všemi pobíhali mravenci. Pilně nosili zrnka písku a hlíny, aby z nich stavěli svá důmyslná mraveniště.

Semínek se zachvěl a trochu ošklivě se zamračil:

„Brrr... pryč odsud! Ještě by mě někdo z nich mohl chtít sežrat!“ vyhrkl, otočil se a začal hledat jinou cestu, kudy by mohl pokračovat.

Nebylo to ale vůbec snadné.

Místo, kterým Semínek procházel, bylo plné blátivých brázd, které musel přelézat, jako by to byly obrovské kluzké kopce.

Popadané listí mu šustilo pod nohama a bránilo ve výhledu.

Na každém kroku ležely klacky a větvičky. Popínavé rostliny se mu pletly pod nohy a jemně ho chytaly, jako by si s ním chtěly hrát.

Mezi tím vším číhaly bodláky s ostny špičatými jako jehly a kaštiny v pichlavých, světle hnědých kabátcích, z nichž vykuovala jejich hladká hnědá břicha.

Občas některý kaštan spadl ze stromu takovou rychlostí, že se Semínek musel rychle schovat do trávy, aby ho netrefil.

Semínek se začal rozčilovat:

„Co to je za nepořádek?! Proč tu nikdo neuklidí? Vždyť se tu nedá ani pořádně chodit!“

Divoce kolem sebe máchal rukama a mohutně dupal, aby dal najevo, že se mu místo ani trochu nelíbí. A právě kvůli tomu, že se víc soustředil na svoje rozčilování místo toho, aby byl pozorný na svět kolem sebe, si ani nevšiml, že na něj kromě padajících kaštanů číhá další nebezpečí.

Náhle ucítil, jak se zamotal do něčeho lepkavého.

„Co to je?!“ vykřikl a začal se zuřivě ohánět. Jenže čím víc se hýbal, tím víc se do té lepkavé věci zapléтал.